Ч. 49. Чернівцї, середа дня 27. цвітня (10. мая) 1905 р. Рочник XXI.

ВИХОДИТЬ в ЧЕРНІВЦЯХ що середи, пятницї і недїлї, з тижневим додатком „РУСКА РАДА“.

Редакция, адміністр. і експедиция при улици Петровича ч. 2.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламациї неопечатані вільні від оплати почтової.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“ разом з „Рускою Радою“:

на цїлий рік	20 К.	— с.
„ пів року	10 „	— „
„ чверть року	5 „	— „
„ місяць	1 „	70 „

Поодиноке число „Буковини“ 16 сотиків.

Передплата і належитість за інсерати платні в Чернівцях.

Народні бібліотеки.

В послїднім числї „Економіста“ порушено в статї п. з. „Чи треба нам і як вести публичні бібліотеки і випозичальнї по нашім краю“ дуже важну справу, яку mutatis mutandis можна вповнї приложити і до наших відносин.

Часи зміняють ся, а з ними і люди. Висота народного образованя, що декуди давнїйше могла вистарчувати, стає ся нинї недостаточною; нові часи вимагають нових умов і хто з ними не рахує ся, над сим переходять до дневного порядку. Добре народне образованє є найлучшим средством і одиноким, щоб нарід удержати на висотї загального культурного розвою. Хто свій нарід проте любить, сей мусить дбати, щоб він не лишав ся по задї, а поступав на перед для добра загалу і власного щастя. Чим більше пересїчне образованє народу, чим більше кожда одиниця народу знає — тим скорше може цїлий нарід культурно піднести ся і тим скорше остоятись в борбі з другими народами о своє єствованє. Длятого є не лиш нашим обовязком стан образованя нашого народу підносити але лежить се і в нашім інтересї, єсли не маємо культурно знидїти.

Єсли не хочемо дати ся проте погребати живцем культурно, і мимо всего розвивати ся, то мусимо творити чим раз нові і чим раз висші власні просьвітні інституциї, продукувати чим раз більше інтелїґентних людий та осьвідомлювати нашу селяньску верству, сю підвалину нашого єствованя.

Наша інтелїґенция по містах заводить товариства чито касинові чи то иньші для плеканя товариского житя. Уладжує концерти, театральні вистави, вечері з танцями, відчити і т. и. а все те лиш на се, щоб піддержати товариске житє та щоби поодинокі інтелїґентні члени нашого народу не губились між иньшими чужими. Коли-ж таке дїє ся з інтелїґентами, то щож доперва з нашим темним братом робить ся по всїх усюдах нашого краю. Треба проте конче подбати і о сего наймолодшого нашого брата, треба конче єго осьвіту піднести як найвисше. Цїль сю можна однак осягнути лиш тодї, як співдїлати на поли єї розвою будуть всї чинники, що причиняють до сеї самої цїли. До них належать між иньшими: публичні бібліотеки, читальнї, виклади з демонстрациями, концерти, людові театри, образуючі екскурсиї, курси для неграмотних, народні музеї та відповідно ведені ріжного рода школи.

Наша інтелїґенция, особливо провінциональна, дуже мало інтересуєсь пр. нашим письменьством, мало хто держить приватну бібліотеку, хоч многі платять досить сборі суми і кавциї за випозичуванє польских і чужих, в польских перекладах романів, писаних по більшій части лиш для дразненя нервів читаючої публики. Отже в першій мірі для нашої інтелїґенциї повинні потворитись по провінциональних центрах публичні бібліотеки. По друге повинні вони служити також для нашого селяньства. Селянам, особливо сьвідомійшим, зовсїм уже не вистарчають видавництва „Просьвіти“, яких вони за кілька годин перечитують, а відтак зо два місяцї не мають в руках нїчого. Ся недостача відчуваєсь особливо в зимі.

Не досить також гучно устроїти де-неде відкритє бібліотеки, читальнї і т. и., але треба також вміти їх тревало та розумно повести. Не треба собі представляти, що за одним замахом можна перемінити людий на ангелів; тут треба витревалої працї і завзятя, єсли хочемо похвалитись відповідними успіхами. Тут треба розложити час в відповідний спосіб, щоб була ріжнородність пр. читанє, сьпів, ґімнастичні вправи, забави з танцями, маґічні образи, позичанє книжок і т. и. Також треба-б завести при таких бібліотеках і науку анальфабетів, театральні представленя, вечерницї, публичні відчити та вільні виклади. Конечність вільного викладу вже всїми признана. Рівнож конечною річию є, щоб виклад був получений з демонстрациями в першій точцї з скіоптіконом. Дальшим средством популяризациї науки булиб також екскурсиї до фабрик, заведень промислових, музеїв, ґабінетів, вечерні курси, специяльні відчити для мужчин і женщин. Щоб знову знати, які виклади держати, требаб знати, хто тих викладів найбільше й слухає, треба про те виклади приноровити до роду слухача, віку єго, занятя, степеня осьвіти; требаб знати, як часто він ходить на виклади, від коли учащає, з якої причини почав учащати, яку користь віднїс з викладів, що лучше єму подобає ся чи курси чи відчити тяглі чи поодинокі (поодинокі лучші). Научаючим представленєм можна нашого селянина навчити: одно любити, друге ненавидїти; можна навчити єго товариского житя і вщіпити ідеали, яких він доси й немав. Треба також памятати, що відчит довгий єго нудить, бо за монотонний для него. Промова заінтересує тодї, як бесїдник є містцем в орудованю бесїдою. Книжки читати не конче кождий хапаєсь — за те театральні представленя для него дуже приступні. Театр і найскорше уморальнить єго і просьвітить і дасть єму певні стремлїня, яких він до тепер не мав, як лиш ужиє ся до сего відповідного материялу.

Найдешевшим однак, а тим самим і найприступнїйшим средством в сїй справі є книжка. Книжка є тайнок і явною силою в житю загалу, як і одиницї. Хосеннїйше, як закони можуть, приміром против піяньству дїлати виясняючі сю річ письма та відчити. Місия книжки є також зміцненєм родинного житя через виповненє вільного часу і задержанє молодїжи в родиннім кружку. Не лише наукова лїтература але і легка є средством для душевного відпочинку. Зі взгляду на се, що зла популярна лїтература приносить шкоду, то певним средством на се зло є публичні бібліотеки, що вимагають лиш безпартийности полїтичних поглядів, доброго положеня бібліотеки, догідного уміщеня і часу визичаня, без формальности і оплати або поруки, вільного вступу для кождого. Всякі полїтичні і конфесийні погляди мусять бути однак в нїй виключені. І позичальнї і читальнї суть рівнож добрі; найлучше полученє обоїх

Фридрих Шілєр.

Золоті слова.

(В соті роковини поетової смерти).

Для добра держави треба пожертвувати все за виїмкою, кому служить сама держава як средство. Сама держава не є нїколи цїлию, вона є тільки условиною, при якій може сповнити ся цїль людства, а тою цїлию людства є не що иньшого, як виобразуванє всїх сил чоловіка, поступ.

(Die Gesetzgebung Lykurgs und Solons).

*

Великою й заспокоючою є думка, що проти впертих заходів княжої сили все ще є якийсь ратунок, що їх найточнїйше обмірковані пляни супроти людскої свободи вкривають ся соромом, що сердечний опір може зігнути й простерти рамя деспота, що геройска витревалість може виспожити страшні жерела його засобів.

(Вступ до Geschichte des Abfalls der Vereinigten Niederlanden 1788).

*

Шляхотство єствує також і в моральнім сьвітї. Грубі натури платять тим, що роблять, благородні тим, чим вони є.

(Unterschied der Stände, 1796).

*

Еґоїзм і любов роздїлюють людство на дві крайно непохожі породи, яких границї не спливуть ся нїколи. Еґоїзм установляє свій осередок у самому собі; любов насаджує його поза собою в оси вічної цїлости. Любов стремить до єдности, еґоїзм до самоти. Любов се співволодїюча горожанка цвитучої держави, еґоїзм се деспот в опустїлій вселенній. Еґоїзм сїє, надїючись вдячности, любов — невдячности. Любов роздає, еґоїзм розжичує — се перед престолом судячої правди все одно, чи тому, щоб ужити собі в найблизшу хвилину, чи з вигляду на мученичий вінець — все одно, чи відсотки мають припасти в сїм, чи другім житю.

(Philosophische Briefe 1787).

*

Характерною чертою розумної любови правди є те, що вона робить просторійшим серце і духа і розширює свою сферу як в думках так і в учинках. Основана на живому почуваню людської гідности, не може вона глядїти рівнодушно на те, щоб доптано у других ті права, які вона шанує у себе самих.

(Geschichte der Unruhen in Frankreich vor Heinrich IV.).

*

Усувати одного чоловіка з живих за те, що він допустив ся чогось лихого рівнозначне з тим, якби хто зрубував дерево через те, що один із його овочів є гнилий.

(Die Gesetzgebung des Lykurgus und Solon, 1790).

*

Праця є условиною житя, цїлию є мудрість, а щасливість нагородою. Тисячу тисячів розпнятих вітрил мчить ся, щоб найти щасливий остров серед безбережного моря та здобути те золоте руно.

(Ein Spaziergang unter den Linden 1782).

*

Духовеньство було з давен давна підпорою королївскої власти. Його золота доба веде все до неволї людського духа, ми бачимо ще й то, що вони обоє живуть із глупоти і змисловости.

(Die Abfall der Niederlande).

*

Бувають такі злочини, що праведний чоловік не швидше вважати їх буде можливими, аж сам про них пересьвідчить ся.

(Geschichte der Unruhen in Frankreich vor Heinrich N.)

*

Збратанє духів є найбільш непомильним ключем до мудрости. З окрема не можемо нїчо. Коли сьмілий лет нашого думаня заведе нас навіть до недосяжнїйших і найдальших небесних кругів, то серед відкритого підсоня обхоплює нас страх за себе самих та за нашу мертву самоту: „Чужинцї в етеричних країнах блудимо самітно довкола і засльоженими очима назад позираємо на північну вічину“. Се було незахованим перед великим Творцем природи, ізза того получив він думаючі єства могутною маґнетичною силою товарискости. І щож є такого серед безмежного царства правди, над чим би люди такі, як ми — збратані, як ми, не моглиб стати вкінци панами.

(Із листу до Котфріда Кернера д. 7. V. 1785).

*

Артист є вправдї сином свого часу, але горе для него, як він є заразом його вихованком, а до того ще й любимцем.

(Ueber die ästhetische Erziehung der Menschen).

Пошана належить ся чоловікови, що цїлком виповнює становище, на якім стоїть. Нехай би круг його дїланя був і дуже незначний, то він буде в своїм родї великим. Як непропорціонально більше добра булоб звершило ся, як значно щасливійші булиб люди, колиб були дійшли до такої точки погляду.

(Із Unterhaltungen mit Fräulein v. Wurmb in „Schillers Leben“ Кароліни Вольцоґен, 6./III. 1801).

*

Як безмежне й безконечно величне є небо!

Дух же марноти стягає і небо до долу.

(Astronomische Schriften, 1790).

*

Дякуйте Богови за найкрасший подарунок, яким вас надїлив за щасливий талан одушевлювати ся. Житє тисячок людий складаєть ся тільки із обігу соків, всисаня корінєм, дестиляциї в рурочках і випаровуваня листками. Се відбуваєть ся нинї так, як вчера, розпочинаєть ся в теплїйшім цьвітневім дни і кінчить ся у такомуж вересни. Я оплакую сю правильність більшої частини думаючих єств, а уважаю щасливим того, кому судило ся після вподоби уладжувати механїку своєї природи і дати почути механїзмови годинника, що його колеса гонить свобідний дух.

(Із листу до Ґотфріда Кернера 1. мая 1785).

*

„... Зединені можуть і слабі станути могучими.“ *(яв)*

при рівночаснім заосмотреню в ґазети всїх можливих напрямів. Оплата, хоч би і меньша, відстрашує біднїйших, а тим самим і найважнїйших читачів, що не годні платити оплати так від кождої поодинокої книжки як і місячної. При виборі книжок по бібліотеках треба бути уважним; не руководитись однак за острою цензурою, бо читачів треба притягнути до читаня лучшої лектури нераз і слабшою, а більше їх поглядам відповідною лектурою. Вибір книжок повинен відбуватись тут після лїтературного і артистичного смаку, а не після яких небудь полїтичних і релїґійних тенденций і наступати не лиш зі взгляду на найнизшу верству народу але приноровитись до поглядів і міщан і купців і біднїйших наших урядників. Добротою поданого материялу треба добуватись добрих успіхів, яких від публичних бібліотек сподїватись можна і яких жадати треба, в противнім разї лектура принесе не пожиток, а шкоду. Щоб прийти однак до доброї бібліотеки треба певного пляну і грошевих средств, щоб плян сей перевести.

(Конець буде).

Ювілей Михайла Павлика в Коломиї.

Галицке Покуте, — сторона, де родив ся М. Павлик і де найбільше приняли ся ширені ним думки, — не вдоволило ся ювілейним сьвятом, справленим Павликови у Львові, але забажало пошанувати його і подякувати йому за його працю в своїй столици, в Коломиї, і в тій цїли устроєно там д. 7. с. м. ювілейне сьвято, яке показало, як великими симпатиями тїшить ся шан. Ювілят серед селяньских мас Покутя.

Вже на желїзничім двірци в Коломиї, куди Ювілят мав приїхати зі Львова коло 12 год. в полудне, зготовлено йому величаву овацию (по дорозї привитали його селяни і студенти на желїзничім двірци в Станиславові). На перонї привитав його на чолї селяньскої депутациї др. К. Трильовский і попровадив через шпалїр „Січий“ до почекальнї, де привитали Ювілята делеґациї „Січий“ і коломийских товариств.

Саме ювілейне сьвято почало ся коло 4 год. по пол. в великій сали коломийскої Каси ощадности, наповненої битком головно селянами і шкільною молодїжю. По вступнім слові селянина Ворчука з Печенїжина почали ся на переміну продукциї „Січий“, робітничого хору зі Станиславова й орхестри. Найбільше вражінє зробили печенїжиньскі „Січовики“, відтанцювавши просто по майстерски „аркана“, хоч з другої сторони треба признати, що наймилїйшою несподїванкою були вправи „Січовичок“-дївчат із Печенїжина. Поміж сї артистичні продукциї були вплетені декламациї славної декляматорки-селянки Анни Ткачук із Печенїжина і виклад Михайла Лозиньского про житє і дїяльність Ювілята. Концерт закінчив ся промовою Ювілята, якого на естрадї привитали дївчата-селянки і др. К. Трильовский, що відчитав також надіслані привітні телеґрами.

Цїлий сей обхід робив справдї імпонуюче вражінє, а сам Ювілят між щиро одушевленою селяньскою публикою певне почував ся гарнїйше, нїж серед оплесків „холодночемної“ публики на ювілейнім обходї у Львові. Нехай-же се сьвято і ті горячі привіти селян з Покутя — рідної сторони Ювілята — осолодять йому хоч по части ті крайно несправедливі прикрости, яких йому довело ся зазнати від одного з найлїпших товаришів працї і тюрми!... *Ан.*

Полїтичний перегляд.

Австрия. 6 го с. м. в парляментї веде ся дальша дискусия над тарифою митовою. По остаточних виводах референтів Ґарапіха і Бернрайтера ухвалено більшостию голосів перейти до подрібної дискусиї над тою тарифою. По рядї запитань до мінїстрів і заяві президента про ухвалу на конференциї провідників клюбів, як має ся дальше вести нарада, замкнено засїданє суботнїшне, а слїдуюче назначено на середу. В комісиї буджетовій на засїданю суботнїшнім пос. Шальк виступив проти жаданя послів польских помноженя скількости польских урядників при властях центральних — бо ті польскі урядники то формальна експозитура „Słowa polsk ого“. Мінїстри одержують від них тільки витяги з актів польских, котрі дають неясний образ факту і унеможливляють контролю подій в Галичинї. По бесїдах Ґрека, Старжиньского і др. засїданє замкнено до понедїлка.

Угри. В соймі угорскім веде ся на сесиї посьвяточній дискусия над адресою до корони. Лїберали ухвалили взяти чинну участь в обрадах і поборювати проект адреси. Так само проти адреси заявили ся посли хорвацкі, заявляючи дальше, що в разї ународовленя армії угорскої Хорвати мусїлиби ся домагати заведеня язика хорвацкого в полках хорвацких. Проти роздїлу митового не мають Хорвати нїчо, але уважають теперішну хвилю за невідповідну до сего. — Кошут заявляє, що положенє краю є тяжке і що в інтересї краю лежить як найскорше іменованє нового кабінету і ті власне взгляди казали єму вступити до коалїциї, хотяй се ще не значить, що партия независимости зміняє свою проґраму. Она має більше острійших ще жадань, але не маючи ще в парляментї абсолютної більшости, мусить на разї поперти лише адрес коалїциї. На послїднім засїданю ґр. Банфі заявив, що позаяк на Уграх угорского населеня є 52 процент, а говорячих угорскою мовою 60 проц. а коли дочислити і рекрутів сюда, то говорячих по угорски буде 70 проц. — то мовою полковою у всїх полках може бути лише мова угорска. Що до рівноуправненя — говорив Банфі — то горожанам нашої держави признаємо все, але народам нїчого! (Голоси: Хиба так буде, як ви будете мінїстром). По критицї адреси послом Данїельом, що доказував, що така адреса не може стати основою до утвореня нового кабінету, засїданє відложено до вторку.

Росия. В Москві відбувають ся засїданя довірочні збору земства, на котрий прнїхало около 80 членів. Обради остро-довірочні. Не допущено до них навіть специяльно прибувших кореспондентів анґлїйских. Земство мало ухвалити: 1. знесенє взміцненої „охрани“, 2. вільність згромадженя, слова і преси, 3. основний закон о орґанїзациї і функциях законодатного тїла, що має складати ся з двох палат: з палати репрезентантів люду і з палати земскої (шляхта). Вибори до палати репрез. люду мають бути на підставі загальн. тайного права виборчого, 1 репрезентант на 200 тисяч мешканців. „Exo de Paris“ доносить що на 6. ст. ст. мая має появити ся указ царский, що заповість скликанє на 1. жовтня репрезентациї людової на підставі системи двох палат.

Росия й Японія.

Подїї воєнні на мори відбувають ся все ще під ослоною повної таємницї. Длятого появляють ся найріжнорідніїші верзиї і поголоски що до сих подій. І так „Нов. Врем.“ доносить, що в Ґунджулїнї одержано відомість, що Рождественьский переломив лїнію боєву Тоґа і пливе просто до Владивостоку. Та розуміє ся, що се лише pium desiderium „Нов. Врем.“ О скілько можна вносити з ріжних вістий, то Рождественьский находить ся далї на водах француских і там незабаром получить ся з Небоґатовом, що вже переплив коло Сінґапур і находить ся на водах хіньских. Ту буде мусїв він перевести направу кораблїв Небоґатова, ушкоджених дорогою, на що Франция не буде острійше реаґувати, як дипльоматичними викрутами перед протестами Японії і прочих держав. З Токіо знов доносять, що 4 торпедовцї ескадри владивостоцкої появили ся онодї на захід від Єссо коло Сутсу і спалили там один корабель торговельний японьский, арештуючи капітана. Залога виратувала ся. Торпедовцї вернули ся до Владивостока назад. З сего показує ся, що Японцї вже не блокують Владивостоку.

З війни на суші доносять, що праве крило Оями значно посунуло ся на перед. І хотяй „Нов. Время“ розписує ся про дуже добру ситуацию війск, то однак положенє Леневича не дуже відрадне. Вже нинї стоїть проти єго 370.000 війска, маршалок Ояма з 525.000 війска і 2000 армат, підчас коли 100.000 армія японьска лагодить ся вже до облоги Владивостоку.

Крім того Японцї готують ся заняти ще в маю Сахалїн і війско призначене до сего стоїть вже в Гіросакі готове.

Письма з краю.

Перші загальні збори тов. філії „Рускої Бесїди“ в Заставнї.

В великодний вівторок т. є. 2. мая н. с. відбули ся скликані провізоричним комітетом перші загальні збори тов. філії „Рускої Бесїди“, в цїли уконституованя сего товариства і вибору єго видїлу. Яко делеґати центрального товариства прибули інсп. шк. п. О. Попович і проф. ґімн. п. А. Клим. В будинку хлопячої школи зібрало ся понад 300 осіб, так інтелїґенциї як і селян із ріжних сїл заставнецкого округа, як із Товтрів, Дорошівцїв, Юрківцїв, Вербівцїв, Кучурова малого, Боянчука, Кисилева, Чункова і ин. Із інтелїґенциї видїли ми: інсп. шк. пов. п. Стратичука, дир. п. Жуковского, о. Драчиньского, о. Калинюка, секретаря п. Циґанюка, надучителїв пп.: Зибачиньского, Радомского, Томюка, Савіцкого, Падуру, учителїв пп.: Князького, Дудиньского, Стеньґача, Тотоєскула, Шатковского з женою, Руснака і всїх місцевих учителїв. Також прибули „Січи“ під проводом своїх кошових із Кучурова малого, Юрківцїв, Василева і Чункова.

О пів до 2-ої год. попол. отворив голова провізоричного комітету о. Драчиньский збори теплою до серця ідучою промовою, в котрій передовсїм подав до відомости присутних зміст розпорядженя ц. к. правительства дозволячого на заснованє тов. філії „Рускої Бесїди“ в Заставнї. Дальше подякував бесїдник присутним за живу участь і прихильність до народної справи. Після того, як вибрано єго на голову зборів і покликано на секретарів надучит. Зибачиньского і надучит. Падуру, приступлено до дальшої точки порядку дневного, а голова удїлив слово інсп. шк. п. О. Поповичеви.

Обяснюючи статути, піднїс він в довшій промові, що наука добра не умерла і не умре, а коли заснула, то воскресне. Одному по одному опадуть народови полуда з очий і він пізнасть, куди повинен іти. Дальше казав бесїдник на засноване центрального товариства і філїй в Кіцмани, Вашківцях, Вижницї і Заставнї. Потім забрав слово проф. Клим, вказуючи на поступи иньших народів як: Французів, Чехів, Нїмців і ин., котрі далеко меньше землї, як ми мають, а лекше жиють. Бесїдник заохочує нарід до просьвіти і орґанїзациї і підносить, що згода, праця, любов і злука попровадять нас до щастя.

Відтак відчитав інсп. шк. п. О. Попович імена членів, котрі до сего часу вписали ся до товариства.

Потім вписують ся слїдуючи в члени: „Січи“ в Боянчуку, Василеві і Чункові, читальня з Горошівцїв, о. Драчиньский, Іван Білецкий з Чункова, Іван Циґанюк з Заставни, Іван Савіцкий з Боянчука, Стернюк з Веренчанки, Шатковский і п-ї Шатковска з Веренчанки, Князький з Василева, Василь Павельчук з Заставної, Олїмпія Падура з Боянчука, Михайло Зелїзний з Боянчука, Григорій Комісарчук з Товтрів, Іван Вихованюк з Заставни, Іван Воробець з Дорошівцїв, Іван Бузїньский з Василева, Іля Гуменюк з Юрківцїв, Онуфрій Малик з Дорошівцїв, Іван Мунтян з Товтрів, Петро Андрієць з Кисилева, Дьордїй Мізуньский з Юрківцїв, Іля Бойчук з Товтрів, Дьордїй Одинак з Борівцїв, Матей Сливка з Кисилева, Николай Мунтян з Товтрів, Іван Гуменюк Іл. і Дьордїй Гуменюк з Юрківцїв, Іван Пушкедра з Вікна, Кость Томюк з Вербівцїв, Андрей Мацкуляк і Іван Задорожняк з Юрківцїв, Стефан Тарабан з Товтрів, Дамян Задорожняк, Іля Мізуньский, Іван Задорожняк Юрків і Іван Мацкуляк з Юрківцїв, Василь Довбня з Василева, Николай Савіцкий з Товтрів, Ал. Кобилик з Василева, Василь Яремка, Іван Сїрман Юрків, Іван Воронюк і Дмитро Фарбатюк з Юрківцїв, Іван Мартинюк з Василева, Дм. Панчак з Дорошівцїв, Стефан Озірний з Дорошівцїв, уч. Приступа з Заставни, уч. Стенґач з Боянчука, надуч. Альбота і уч. Готинчан з Заставни, уч. Тотоєскул з Заставни, п-ї Тотоєскул з Горошівцїв, о. Калинюк, Николай Спіжавка і Петро Продан з Боянчука.

Відтак вибрано видїл, до якого увійшли: о. Драчиньский голова, о. Калинюк заст. гол., Іван Циґанюк касиєр, Дмитро Альбота секретар, Петро Продан контрольор, Ступнїцкий і Спіжавка Николай. Від сов. Семаки, який на збори прибути не міг прийшла окрема телеґрама.

О 4. год. замкнув о. Драчиньский збори короткою промовою, в котрій подякував за живу участь в нарадах і зборах і в кінци піднїс оклик „Многая лїта“ цїсареви.

По спільній перекусцї в звісно гостопріятнім домі паньства Циґанюк розійшли ся пізним вечером домів.

Дмитро Падура.

НОВИНКИ.

Чернівцї, 9. мая 1905.

Рільничі страйки на Буковинї вибухли в Юрківцях, Добринівцях і в Горошівцях. В Юрківцях за інтервенциєю полїтичних властий спонуканою заходами пос. Пігуляка прийшло між селянами а двором до згоди, на основі якої всїх страйкуючих принято до працї і підвисшено їм платню на 1 К 20 с. Про иньші страйки не маємо точнїйших информаций, бо наша сїльска інтелїґенция не вважає за відповідне інформувати свою пресу навіть про так важні справи. Справдї наші відносини під тим зглядом незрівнані. Нїкому й не снить ся подати звістку до часописи про найжизненнїйші справи, а як вже хто рішить ся на такий нечуваний крок, то аж через кілька днїв, як справа вже як то кажуть — поросла мохом.

Шілерові роковини обходила 9 с. м. і нїмецко-руска ґімназия в Чернівцях при участи представителїв репрезентаций краєвих: митрополита Репти, віцемаршалка др. Ст. Стоцкого, ректора унїверзитету Тарнавского і др. Богату програму, яку складали промова директора Козака, виклад професора Сіґаля про значенє Шілера, хори, декламациї і скрипковий квартет виконано дуже добре. Головно ученики-Русини як Галїп, Бриндзан, Ганкевич і многі иньші причинили ся значно до звеличеня сего сьвята. По руски деклямував ученик VI.

кл. Іван Орелецкий Шілерову „Поруку“ в перекладі Федьковича. Так величають і Русини великого німецкого ґенія. Ми би лише бажали, щоби Німці віддавали таку саму почесть і нашому Шевченкови. Тимчасом під звісним режімом в ц. к. II. ґімназиї годі навіть рускій молодіжи вихлопотати дозвіл на Шевченківский концерт! Для п. дир Козака є Шевченко а Шілер etwas anders, бо се поет всесьвітний, а Шевченко... Така думка може повстати у чоловіка, що не має понятя про те, що висьпівано в Шевченковім Кобзарю, із яким познакомити ся радьмо щиро директорови німецко-рускої ґімназиї.

Страйк робігників при роботах земельних около будови двірця желізничого в Чернівцях вибух в понеділок. Около 350 робітників кинуло рано разом роботу, домагаючи ся підвисшеня платні. Доси побирали они 70—90 кр. денно, що, як на робітників, які приїхали тут з Галичини і иньших сторін, є дуже низькою платнею, бо харч сам і нічліг в Чернівцях задля величезної дорожні живности коштує їх около 70 кр. денно, а одіж, а удержане родини? Робітники домагають ся 3 кор. денно. Покинувши роботу, пішли они під проводом п. Вітюка до краєв. правит., а коли президент приобіцяв їх делеґатам інтервенцию свою, пішли они до маґістрату, де бурмістр др. Райс приобіцяв їм розглянути їх справу і запевнив про свою прихильність. Відтак розійшли ся робітники, а їх делеґати зійшли ся з предприемцями в цїли пертрактаций, які однак доси не дали ще жадного результату. Предприемці Кароль і Емануїл Тавбер опирають ся всякому підвисшеню цїн, заявляючи, що на підставі тої цїни приняли предприемство будови і зладили кошториси до управи желізниць. Нині стрейк тревае дальше.

Король а трибун людовий. В брукселькій часописї „Peuple“ находить ся цікавий спомин з часів боротьби о загальне право голосованя в 1892. р. 8. падолиста мала зібрати ся на засїдане палата послів вибрана ще на підставі цензусу виборчого, котрого minimum виносило 42 франки. Обурене в краю було велике. Для загального голосованя позискано навіть лїбералів і декого з католицкої партиї, але в парляменті було за ним лише 30 послів скрайної лївиці. Решта піддержувана, як пізнїйше показало ся, самим королем Леопольдом противила ему. Тоді партия робітнича постановила самому королеви задемонструвати волю народу. Клерикальний мін. Бернерт закинув думку силою не допустити до тої демонстрациї, коли партия робітнича взяла на себе публично обовязок надати тій демонстрациї сьвяточний і поважний характер і охоронити особу короля від зневаги. Тоді партия видала приказ до робітників, щоби піднимали лише оклики на честь загального голосованя і сей приказ сповнено найбільшою точностию. В день отвореня парляменту зібрало ся вже досьвіта величезне число народу на улицях між палатою королївскою, а парляментом; на дахах домів і з вікон виднїли написи S. U. (suffrage universel — загальне право виборче). О год. 2-ій виїхав король кінно зі своєї палати. Заледви доїхав до угла ул. Rue Royale, як нараз озвали ся з десяток тисяч грудий голоси: „Най живе загальне голосоване!“ Озвали ся пісні і появили ся червоні прапори понад головами товпи народу. В повітрю зашуміли тисячі карток з написами: „Най живе загальне право виборче!“, яких кількадесять зачіпило королївскі лиця як раз біля статуї ґенерала Белїярда, що також демонстрував червоною хоругвою, яку ему також встромлено в руки. Кінь станув дуба, а Леопольд, який цїлком не відзначає ся відвагою, зблїд як стїна, а уста скривили ся зі злости. А тимчасом оклики демонстрацийні чули дальше, заглушуючи, тарабанене і труби шпалїруючих вояків. Нараз пішов рух між робітниками. Два кроки за королем ішов, користуючи з права редакторского, — Жан Фольдер, трибун людовий. Тоді люд перепускаючи короля з легковажанем, справив велику овацию ідучому за ним о 2 кроки свому репрезентантови, що боров ся за его права. Се символїчне напімнене ще гірше перелякало короля і він дрожачи злїз з коня, щоби схоронити ся в палаті парляменту.

Оповістки:

Вп. п. товариші з вижницкого повіту зволять свої реферати дотично пов. конф. засилати на мою адресу до Кисилицїв посл. почта Путилів Сторонець, а не до Шипота. — *Михайло Дашкевич*, надучитель.

Із січового руху. Трембіта з найвисших гуцульских гір кличе грімким голосом синів і доньок Руси-України: Братя і сестри! Сотками і тисячами приходїть на перші загальні збори „Січи“ в Ізворі, котрі відбудуть ся в недїлю дня 14. мая н. с. 1905 о год. 1-ій попол. в Ізворі атиненциї Шипота камар. на ґрунті господаря і славного товариша Петра Гаврилецкого із таким порядком дневним: 1. Отворене зборів. 2. Вибір січового батька і матки. 3. Пояснене статутів товариства. 4. Вибір старшини. 5. Вручене відзнак „Січовикам“. 6. Привітні промови. 7. Закінчене. Просимо всїх щиро, загостити до нас. Гаразд! Тимчасова старшина „Січи“ в Ізворі. — *Юрій Дашкевич*, кошовий.

„Січ“ у Валяві. Отворене „Січи“ у Валяві відбуде ся в недїлю дня 14. мая н. с. с. р. о год. 2-ій попол. Збори відбудуть ся під голим небом на толоцї, а в разї непогоди під оборогом п. учит. Макаревича. Порядок зборів: 1. Отворене зборів. 2. Вибір січового батька і матки. 3. Пояснене статута. 4. Вибір старшини, вручене відзнак і прапора. 5. Установлене членьскої вкладки. 6. Привітні промови й закінчене. — *Василь Лікперта*, тимчас. кошовий. — *Тодор Невіт*, писар.

„Січ“ в Веренчанцї скликує звичайні загальні збори на день 14. с. м., котрі відбудуть ся в читални о 11-ій год. пер. пол. з отсим порядком: 1. Справоздане із засїдань старшини і еї діяльности. 2. Вибір старшини. 3. Вільні внесеня. 4. Сьпіви і деклямациї. По зборах відбуде ся січовий танець. — *Е. Стернюк*, кошовий. *Ст. Антимійчук*, писар.

„Січ“ в Клїводинї. Дня 14. мая с. р. відбудуть ся о 3-ій год. пополудни другі головні збори товариства „Січ“ в Клїводинї з тим самим дневним порядком, який був призначений на шуткову недїлю. Но зборах відограють місцеві січовики комедию „Знїмчений Юрко“. Просимо отсею дорогою руску громаду як найчисленнїйше до нас прибути. — *Іван Никоряк*, кошовий.

Із штуки і лїтератури.

Лысток Правды 1. мая 1905. р. Ст. 4. 4⁰. Зміст: П. Робитныча писня, — Робитниче свято першого мая, — П. Розвій-Поле. Годи стогнаты 1. — П. Розвій-Поле. З Манджуріи. — Як звісно недавно суцесіонувало декілька людий із Р. У. П. і забрило під покров социяльдемократичної робітничої партиї російскої, основуючи „українську соціяль-демократичну спілку,“ (не маючи мабуть досить люда на партию) щоб таки потапати у московскім морю і то з такої водички як „Искрина“. Як дуже забрила У. С. Д. С. у московство видно хочби й з того, що у цїлім сїм виданю не приходить нїже один раз слово „Україна“ й або „український“ поза тим, що вжито його у назві партиї. Се доходить деколи аж до сьмішности, пр. в кінци маєвої статї поміщено декілька кличів, між якими находить й такий: Хай живе Демократична Република! Тут би ялось привести звісне питане Словацкого з поза krzaka — Polska, ale jaka? Цїкаво теж, що У. С. Д. С., валючи в образках свого виданя, які дуже в кусні російску самодержавну корону молотом і серпом (чи не „аґрарною програмою“ Искри) повертає у своїх виданях до урядової російскої правописї. Се річ дрібна — але знаменна...

Руско-селяньский театр. Із Садаґури пишуть нам: Милу несподїванку зробив нам „Руско-селяньский театр“ під дирекциєю Ів. Захарка. Дня 1. мая простора (як на Садаґуру) саля п. Шматнїка заповнена по береги рускою і польскою інтелїґенциєю не меньше і нїмецкою, як також міщаньством поміж котрим не бракло і славних наших Січовиків — одушевляла ся знаменитими сьпівами і грою артистів сего театру. Від давна давав ся навіть чути брак такої інституциї, котра дуже морально впливає особливо на міщаньске і селяньске населене. Ініциятор і директор сего підприемства, видко не жалував труду і невдячної працї, яка багато причиняє ся до поступу народної працї. По першім представленю, яке дав театр, можна надїяти ся, що з'уміє він швидко позискати собі публику, доказом чого хочби загальне вдоволене, хочби цїлий вечер живі оплески і веселий настрій публики. Що до гри артистів, то як на молоду інституцию не можна нїчо злого сказати. Деякі грали прямо артистично. На загальну похвалу заслугують: директор Іван Захарко в ролї Сгецька, який за кождою появою на сцену викликував загально веселий сьміх, далї панї Кордасевич (се незрівнана артистка в характеристичних ролях, окраса „Руско-селяньского театру“). П. Созаньский в ролї хитруна-москаля, п-на Остронґовска, яка чарувала попросту своїм чудовим сопраном разом з тенором-барітоном паном Любоміром, якому на жаль бракло лиш природних селяньских рухів — за те гра вповнї вдоволяюча, в кінци п. Марияньский, також знаменитий комік в ролї піяка Шкурата. Прочі, меньші ролї випали також удачно. Словом, вражінє публика віднесла знамените — театр дав пізнати красу нашої мови і звичаїв, дав доказ, що наша пісня не вмре, не загине, як сказав наш великий ґеній Тарас. — В недїлю 7. мая мали ми драму Бораковского „Не судилось“ в 4 актах, а слїдуючої недїлї будем мати „Майстер і челядник“ 2-актову комедию Коженьовского і „Перехитрила“ комедию в 1 актї Луцика; о тій грі буде пізнїйше. Та коби більше тих вистав. *К.*

Василь Панейко. **Промова на Шевченківскім концертї у Львові, дня 30. марта 1905.** З передмовою Михайла Лозинського. Львів, 1905. Накладом Української Молодїжи. З друкарнї Удїлової. Ст. 18, 8⁰. Цїна 10 сот. Отся брошурка містить повний текст промови, виголошеної акад. Панейком іменем Української Молодїжи на Шевченківскім концертї у Львові, що викликала доволї різкий осуд у орґанах старшої рускої громади у Львові.

Заява українськ. товариств студентских: „Русь“ у Градци, „Академічна Громада“ і „Основа“ у Львові і „Січ“ у Відни, у якій досадно осуджено поведене львівского ґімназияльного вчителя д-ра Івана Демянчука, що в основу своєї кариєри поставив зломане солїдарности у звісній сецесиї української молодїжи львівского унїверситета.

Лїтературно-Науковий Вістник. Р. VIII. Том XXX, книжка V. за май. Зміст: а) части белетристичної: Л. Красовський: Із поезий. Лесь Мартович: Грішниця. Гр. Трейман: Сарана летить! Артим Хомик: Із циклю „Всесильний доляр“ (далї буде). Я. Жарко: В степу. Андрій Чайківський: З ласки родини (далї буде). Леонїд Андреєв: Червоний сьміх (конець). Марк Твайн: Із книги ескізів. Із мадярських поетів, б) наукової: Іван Франко: Щирість тону і щирість переконань. О. Вишневський: На переломі (далї буде). М. Грушевський. Фрази і факти. І. Петрушевич: Робітничі орґанїзациї в Анґлїї. М. Лозинський: Українська Народня Партия. М. Грушевський: Мемориял Петербурської Академії. Реферат Комісиї у справі знесеня заборон українського друкованого слова. Історична записка К. А. Военского. Хроніка і бібліоґрафія. Адрес: родакция і адмінїстрация Л. Н. В., Львів, ул. Чарнецького ч. 26.

Малий фейлєтон.

Іван Захарко.

Акторский Великдень.

(Спомин із історії руско-народного театру).

(Конець).

Перемучили ся так цїлий тиждень; а в суботу, таки пішли до голови по розум. Треба якось себе ратувати. Кождий зміркував, що окремо видавана шустка се нїчо — а разом се вже пять шусток — а то вже гріш. Урадили, аби зложити ся і щось фабрикувати самому, — аби з'їсти що небудь теплого і вареного. Се могли ми були і борше вже зробити. Але зробили се аж тепер, бо — аж тепер голод дав нам пізнати, що він за пан. Але тут знов біда. Що будемо варити і хто буде варити, а головна річ у тім, що начиня нема.

Рада в раду, постановили таке: купити муки, солонини, горівки, пачку тютюну за 8 крейцарів і паперцїв за крейцар. Сїрника не треба. Папіроску можна всюди на улици закурити. Правда, купили ще і бохоня хлїба за 8 крейцарів. Своєю дорогою, що се бохоня не дочекало до обіду. Сейчас розірвали его між себе. З муки має бути затирка. Підвисоцкий (земля ему пером!) казав, що его тато колись був кухарем в якімсь селї коло Галича. Отже на тій підставі ухвалили ми повірити куховарене Підвисоцкому, опираючи ся на тій основі, що він, кухарска дитина мусить мати по батькови одїдичений сприт кухарский — се прецїнь повинно лежати у крови. Отже Підвисоцкий варить затирку. Я мав постарати ся о начине. Тут знов сук. Де его взяти? Жидівка не дасть. До Християн не випадає йти та ще у велику суботу. Пішов я на перший поверх до служницї у господара — також жида — і те що удало ся менї, пожичив; баняочок від вареня біля. У пригодї і се було добре. Деж менї було горшка взяти? Біґайский мав постарати ся о сіль. Очевидно по шинках — а Підляшецкий наніс старих мітел і плетїнок на яких жиди кошерують мясо — от вже є й дрова до розпалу. Підвисоцкий зробив тїсто — на віцї шлябана, вода вже кипить, а ми остримо апетит на „обід“.

Та на жаль завели нас наші надії. Наш кухар не пописав ся. Чи за вільне тїсто зробив, чи за борзо затирку на воду кинув — Господь его знає, як то було — доста, що затирка розварила ся до того степени, що треба було лиш трошки ще води долляти, а можна було тим обідом хиба лїпити не так як наші, але двоаркушові плякати.

Господи сьвятий! І гроший шкода і обіду нема. Знов рада в раду — шкода, аби те все пішло на марне. Що вже є то є — треба їсти. Лїпше вже тої горячої бевки обревкати ся, як ходити голодними.

Всї пять, як присутали ся до „баняка“, все з'їли до чиста так, що баняк не треба було вже мити. Але за те що наступило над вечером — і тривало цїлу ніч хиба змовчу... Досить, що наші жиди попали в страх, чи — борони Боже — у нас не появила ся холера.

Рано... Великдень... кождий з нас виглядає як тїнь; хорий не думає вставати. Ну, та і було від чого захоріти. З початку дві недїлї майже нїчим не жили — тепер попоїли недовареного клайстру та ще й апетитно, — таж цїлком сита людина від того розхорувалаби ся.

О вставаню, нема й бесїди. По що? Нинї Великдень. Люди йдуть на снїдане; де ми підем. О гадках які насували ся нам в голову, не споминаю. Лежимо, дивимо ся один на другого.

Нараз отвирають ся двері і входить директор. Нїхто не встає. Глянув на нас і починає орацию: „Позаяк находимо ся у крайній нуждї, ми, дїти Мельпомени, не гордїть тим старославяньским звичаєм і ходїть до мене на сьвячене“. Він багато говорив та нам не дуже то слухалось. Але як зачули про „сьвячене“ — Боже сьвятий — таж там де дають їсти, а ще даром, не йти, се гріх.

Кождий піднїс ся, встав, ковнярик крейдою побілив, сурдут запняв і поганими уличками вдирав кождий, як лиш глипнув ізза угла, що мало людий улицею переходить, аби борше добічи до помешканя директора, бож і студено і сором іти морозом у таких „легких“ одягах.

Директор, мабуть десь „a conto“ представленя, яке має грати ся завтра, дістав „бабу“, шинку, фляшку солодкої горівки — дїлить ся з нами. Там, застали ми вже театральну „шаржу“ режісера і „wywąchania“, секретара, що їздив завсїгди наперед до міст і розвідував ся про відносини, ми називали „wywąchanio“.

Пішла чарка і їда, поголоднїлі повеселїйшали, пішла весела розмова, відтак дістали ми по 1 зр. a conto, а в понедїлок грали „Трійцю гільтайску“ з таким завзятим гумором, що і умираючого були би розсьмішили. Засада: „три дни не їдж, а весело дивись“ мала тут повне примінене.

Чернівцї, 26. цьвітня 1905.

Оголошеня Кас райфайзеньских.

Звичайні загальні збори. Каси пожичкової і щадничої для громади Довгополе відбудуть ся дня 21 мая с. р. о 2-ій год. пополудни в шкільнім будинку з слідуючим порядком: 1. Прочитане протоколу. 2. Справоздане касове за рік 1904. 3. Білянс за рік 1904. 4. Зміна в раді надзорчій. 5. Зміна статуту §§. 8, 22, 23, 29, 48, 50, 51, 52, 58. 6. Вибір Старшини і Ради надзорчої. 7. Вільні внесеня і запитаня. — За старшину *Мих. Зотта*, касиер. *Василь Прокопець* начальник.

Перші загальні збори „каси позичкової і щадничої для громади Довгополе стов. зареєстрованого з необ. порукою" відбудуть ся 18. мая 1905. о 2 годині пополудню із слідуючим порядком дневним: 1. має ся установити, яку найбільшу і яку найменьшу суму позволяє ся одному чоловікови зложити до щадниці каси; має ся установити речинці виповідженя для вкладок щадничих і речинці платности відсотків від вкладок щадничих; має ся установити яку найбільшу позичку можна одному членови дати; має ся установити стопу процентову для вкладок щадничих і для позичок (§§ 52 в—е, 59, 63,65); 2. має ся ухвалити, що робити з лишеними в касї грішми і як роздобути потрібних для каси гроший; 3. ухвала в справі запомоги краєвої; 4. вибір касиера, і означене платнї для него (§§ 29, 51, 52 ж); 5. ухвала кілько має бути членів в раді надзорчій і вибір ради надзорчої (§§ 32, 40, 51), — *Старшина.*

Загальні весняні збори каси пожичкової і щадничої для громади Лашківка відбудуть ся дня 17. мая 1905. о 12-гій год. наполудни із слідуючим дневним порядком: 1. Справоздане касове за рік 1904 і 2. Вільні внесеня і запитаня. *Старшина.*

Головні загальні збори Каси пожичкової і щадничої для громади Чортория відбудуть ся 21. л. мая з тим самим дневним порядком що вже подано — *Денис Руснак*, начальник.

Найлучше і вже випробоване средство на ревматизм єсть

NERVOL

аптика др. Ю. Француза

в Тернополи.

Се є знамените усмиряюче средство до натираня против всяких ревматичних болїв, простудженя, ломаня костий, плечий гістця і нервових недуг. Прошу уважати на напись „Nervol" і не принимати нїяких „Нервотонів".

Цїна флякона **80** сот. 10 фляконів (фляшощок) **8** кор. з оплатою і опакованєм.

— (—?)

Г. ФАЙЛЕС

усувач нагніток

Черківцї,

ул. Руска ч. 8.

8 (—)

Друкарня „Рускої Ради" виконує всїлякі роботи скоро і дешево.

Упрашаю всїх тих Вп. панів що побрали календарі „Рускої Бесїди" в розпродаж а до сеї пори не звернули анї гроший анї календарів, аби в можливо короткім часї зробили одно або друге.

З поважанем
Ів. Захарко.

Лінія Гамбурґ—Америка

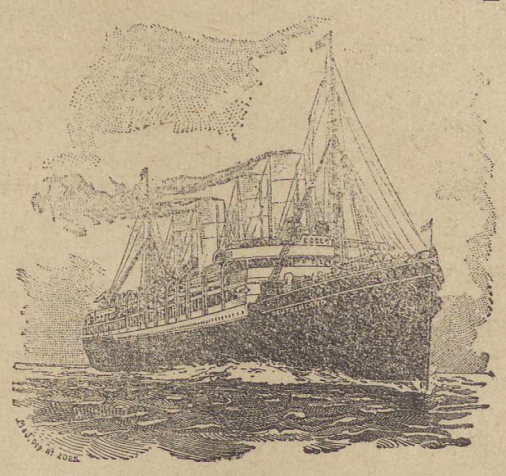

Проста переправа без пересїданя.

Знаним із своєї скорости почтовим і поспішним кораблем т. зв. Doppelschrauben-Schnelldampfer.

З Гамбурґу до

Ню-Йорку, Канади, Бразилії, країв Ля-Плята, Полудневої Африки і Східної Азиї.

Парівцї „Гамбурґ—Америка" лїнії відзначають ся тим, що суть заосмотрені в знаменитий харч, чисті каюти, і пасажири їдуть ними скоро і безпечно.

Видача карт до всїх стаций Сполучених держав і до Канади

Ґенеральна аґенция для Буковини:

Репрезентация

7 (10—12) Чернівцї, ул. Паньска 16.

Мужеске, дамске і діточе Етаблїсема

ТАЙТЛЕР і ШТЕРНБЕРГ

Чернівцї, Ринок 5. (готель „під чорним Орлом"

23 (8—24) поручаю на весну і лїто

Новости дамскої конфекциї і мужескої ґардероби

найновійшого рода

Специяльности в уборах діточих.

Все після найновійшого крою і наймоднїйшої анґлїйскої і француской моди.

Дешеві сталі цїни — явні на кождій штуцї.

САМУЇЛ ҐАБЕ

Модний Базар в Чернівцях

ул. Паньска ч. 4

напротив каварнї „Habsburg" **напротив каварнї „Habsburg"**

22 (6—7) Склад новостий у:

шовках, вовнах, батистах, льнянках, зефірах і левантинах, до суконь і блюзок.

Найлїпші фабрикати товарів полотняних як: полотна, шіфони, шіртінґи і перкалї, накривала на стіл ріжнородної величини.

Материї на убори мужескі ту краєві як і заграничні. Материї на ковнярики, маншети, як також комплетне біле мужеске після найновійшої моди.

Новости в хусточках до носа, постели, як також в комплетних виправах слюбних, і фіранках тканих і коронкових, сторах, диванах, стелївках і т. и.

Друкарня „Рускої Ради" в Чернівцях

має на складї

Книги і друки для Кас райфайзеньских.

Високим ц. к. правительством концесіонована

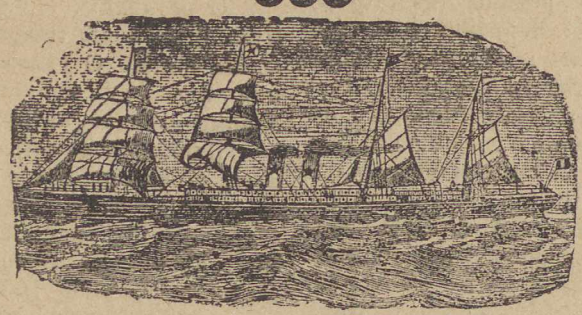

Високим ц. к. правительством концесіонована

RED STAR LINE

Лінія червоної зьвізди

Львів перед тим: **ул. на Болонє ч. 8. I поверх,** тепер: **ул. Городецка ч. 89. II поверх.** **напротив головного жел. двірця.**

37 (3—12)

Перевозить пасажирів впрост зі Львова через Антверпію до Америки північної і Канади поспішними пароходами. Продажа карт американьских желїзниць у всїх напрямах. — Проспекта даром і оплатно.

Склад товарів Б. Бальтінестра молодшого

Чернівцї, улиця Головна-Енценберґа ч. 3.

повідомляє Вп. Публику, що надійшли весняні артикули в великім виборі і просить о ласкаві відвідини.

Капелюхи. Самостійна продаж капелюхів з ц. к. надвірної фабрики І. Г. Іта, у Відни, Осип Піхлер і Сини в Ґрацу, П. Ляндштер і Сини у Відни, Борсолїна Осип і С-ка в Александриї. Склад ріжнородних фабрикатів для панів хлопців і дїтий. Капелюхи з фільцу, льодену, боброві, чорні і у всїляких модних красках. Цилїндри і кляки послїдна новість.

Парасолї від сонця і дощу, En tout cas чисті шовкові з наймоднїйшими ручками. Чорні (ґаранция через один сезон) К. 10·45, чорні (ґарант на оден рік К. 13·30, чорні (ґарант на 2 роки) К. 17·— Такі самі у всїх модних красках. Циґарницї і прочі подібні артикули після послїдної моди. Парасольки дитинячі в найбільшім виборі. Парасолї від дощу, для панів пань і дїтий.

Шапки для дам, панів, дївчат і дїтий до гри Tennis і т. д. п. ужитку у великем виборі.

Вироби паньчохові. Паньчохи дамскі сїтки, паньчохи для дїтий найлїпший виріб, сїткові кафтанитки, зарукавочки у всїх модних красках.

Конфекция. Убраня для дїтий Ceys, жакети і т. и.

Товари обувяні. Самостійна продаж обуви з Ґоуднярскої фабрики Ф. А. Попера і з иньших славних фабрик як Антін Чапек у Відни і т. д. Найлїпші фабрикати на весну. Черевики весняні обкладані лякером, Boxealt і Chevreaux з шовковим плїтом і трікотовим нутром для панів дам дїтий. Чоботи до польованя (ручна робота) черевики домові і ріжні найлїпшої якости для панів і дам як також черевики до вправ ґімнастичних.

Білє і краватки з правдивого анґлїйского зефіру, в десень, білі пікові, гладкі, фалдовані під ґарантиєю. Ковнярики і маншети, білі і в красках. Краватки тукраєві і анґлїйскі, кождого місяця нові.

Артикули до подорожи. Найбільший вибір валїзок, куфрів, пуделок, ташок, клунків ремінцїв до пакованя, касет, циратових мішочків, нецезарків пледів, мішків на біле, дамских мошонок на дорогоцїнности і т. д.

Артикули шпортові. Бідбивачі до гри Lavn-Tennis, бальони, больцї, шапки і т. п. до того прибори.

Склад ц. к. упрвілїованої фабрики товарів з альпаки і хіньского срібла В. Бахмана і спілки у Відни.

Видає товариство **„Руска Рада"**, в Чернівцях. За редакцию відповідає: Іван Захарко
З друкарнї товариства „Рускої Ради" в Чернівцях під зарядом Івана Захарка.